

L'Estat Català

PUBLICACIÓ DE ORIENTACIÓ NACIONAL

Direcció: FRANCESC MACIA, Diputat

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:

Sant Honorat, 7, 1ª pral.

Per la França

Catalunya, fins pensant amb ella mateixa, no pot ésser sorda a les commocions de la vella Europa.

I el Nacionalisme Català, deu intervindre en la polèmica internacional, sempre en aquell sentit que sigui contrari al poder que detenta el voler lliberatiu de la Pàtria.

I si aquest sentit s'escau precisament en una pregona simpatia com la que sempre França ha inspirat a Catalunya esdevé ja un doble motiu de gran eficàcia.

Catalunya ja té contrets sacrificis per la causa de França. Quan Catalunya ha anat contra França, ha sigut una Catalunya desnacionalitzada, una Catalunya espanyola. Quan Catalunya s'ha rebelat contra Espanya; quan Catalunya s'ha sentit possessionada del seu valer nacional, ha mirat a França; en demanda d'una ajuda eficaç.

Si Catalunya ha rebut greuges de França, no ha sigut del poble francès, ha sigut de les

dinasties de França. En canvi Castella, eregida en directora de les terres hispàniques, ha agreujat Catalunya sempre des del rei fins l'últim vasall.

Per això en aquestes hores una mica plenes d'engúnia en que la pau del món sembla sotraguejar-se novament i les espases de l'imperial Germànic tornen a desenvainar-se. **ESTAT CATALÀ** es fa ressò de la voluntat d'aquells herois catalans que en la gran guerra donaren la seva sang per la causa de la Fransa eterna i uneix el seu clam junt amb aquells voluntaris de Nord-Amèrica, qui per boca del coronel Owsley han dit la seva paraula d'adhesió.

El nostre nacionalisme no és certament un feixisme, ni som uns «camelots du roi». És anti-imperialista i fonament democràtic. Pugnem igualment per la llibertat de la Nació, com per la llibertat dels homes de la Nació. I per això no podem solidaritzar-nos amb un Estat que

ha detestat llibertats de pobles, que els ha anorreat bàrbarament i ha volgut inondar de sang els camps de les nacions llatines, ara i sempre lligades per raons naturals a la vida de Catalunya. I si l'opinió general a Catalunya fos encara favorable a l'Alemanya — que no ho és — nosaltres com a homes dignes ens rebelaríem contra la raça que assassinà Liebknecht i Rosa Luxemburg.

Contraris a l'acció francesa, sols ho poden ésser aquests esclaus, que des de la Casa del Poble de Madrid combaten en nom de la dignitat proletària el nacionalisme català i l'acció defensiva de França a la conca del Ruhr.

Són esclaus de raça i per això la seva psicologia s'avé més per l'Alemanya, espill de totes les esclavituts, que no per França mare de totes les democràcies.

Ja ho sabeu, patriotes. Per la França la nostra voluntat i el nostre esforç. El Nacionalisme Català és ja avui prou fort i po-

tent per a aixecar el seu clam de justícia per les capitalitats de Europa. Si alguna fa el sort a la nostra veu, no s'afeblirà el nacionalisme, ni morirà pas. Mentretant diem la nostra paraula, d'acord amb la nostra consciència

i per la nostra conveniència. I la nostra paraula és exactament igual a la del coronel Owsley: *Si ens veiem obligats a adoptar un partit, adoptarem aquell que adoptarem durant la guerra.*

Col·laboració a un estudi sobre sports de muntanya

(Gravats de la *Revue Militaire Sportive* — Paris, 1924)

Si en algun jorn Catalunya es veu empenya a una guerra de lliberació, acato per endavant les ordres que emanin dels caps del comanament, autoritzats, però crec que pel mode d'ésser nostre, serà més eficaç la lluita de guerrilla i emboscada, de astúcia, sorpresa i audàcia, que tants bons resultats dona.

La pròpia iniciativa serà factor importantíssim; aiximateix la mobilitat i energia, però arribarà a ésser decisiu aquest factor si s'augmenta la força combatent dels voluntaris, mitjançant alguns coneixements de fortificació de campanya, mines, obstacles, destruccions i sobre tot eficàcia del tir.

Es de veure que a mida que el recobriment de Catalunya fa via, hi ha qui es preocupa dels estudis referents a qüestions militars, de mode que no's tracta aquí de donar instruccions als quins tenen que formar demà nostres tropes, sinó senzillament de donar una resposta "pràctica" a la campanya d'odi de la premsa de l'Estat opressor.

Per avui sols dedicarem unes paraules a la fortificació de campanya; potser més endavant, si la campanya continua hi tornarem més extensament tocant la major part dels punts essencials de la nostra futura guerra de l'Ebre i del Segre.

Servei de campanya

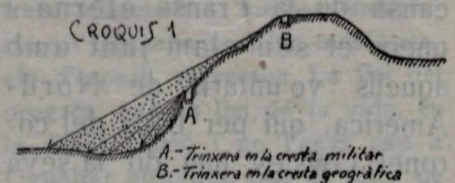
Fortificació lleugera: és qualsevulla disposició d'enginyeria, des-

tinada a augmentar el poder de combat de les tropes sobre el camp de batalla, o a ocultar-les o disimular-les.

La situació de les trinxeres: està afectada: a) per la línia general que deu ocupar-se; b) per consideracions tàctiques; c) per les condicions del terreny.

La línia general: ve determinada pel comanament de les forces en campanya, però els comanaments de seccions són els que poden fixar la situació precisa, tenint en compte la direcció del foc i les condicions del terreny.

El croquis 1 dona idea de l'importància que té una elecció acertada del lloc.

La trinxera A, de la cresta militar domina tot el primer pla; mentre que la trinxera B, de la cresta topogràfica deixa un enorme espai mort (el puntejat), on l'enemic pot reunir-se amb seguretat i descansar per a llençar-se finalment a l'assalt de les trinxeres.

La cresta militar té les aventatges: el seu domini del camp, la gran visibilitat del camp de tir, el

que l'enemic tingui que pujar escabent, i l'oferir bones comunicacions amb la reraguarda. Un inconvenient, gran per cert, té la cresta militar i és que està exposada al foc de l'artilleria enemiga fins l'últim minut, sense perill per la seva infanteria.

Si la cresta militar està prop de la geogràfica, els tirs de l'artilleria enemiga, que passin alts, desfaran les comunicacions amb les reserves.

Traçat de treballs de camp

En la línia general que té que ésser ocupada, hi hauran determinats punts més propis per a obres defensives que altres. Aquests punts tenen que formar l'esquelet, el quin es completarà omplint els intervals amb trinxeres d'enllaç. Aquest pla s'amplia mitjançant la construcció de "punts de suport", que tenen que ésser projectats per defensa en tot el seu voltant. Aquests punts de suport, tenen que estar situats ben aprop de la línia principal de trinxeres, amb l'objecte d'oferir una irreductible resistència i desfer qualsevulla atac que pugui penetrar en les trinxeres.

Trinxera per esquadra

Pot suposar-se un fusell per metre de front, així per una esquadra la projecció horitzontal de trinxera necessària és la de la figura (2). Per a una companyia completa les trinxeres foren les del croquis 3.

Flancs d'una trinxera

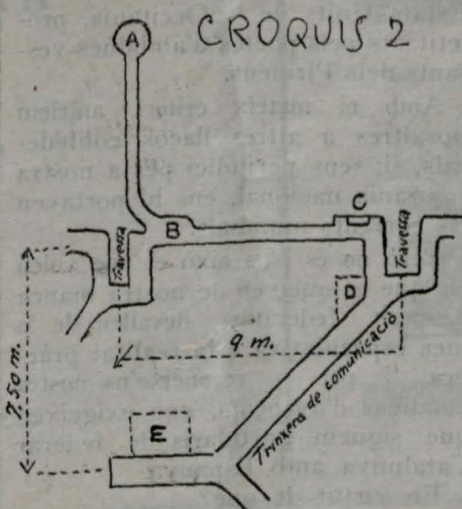
En el cas del croquis 4, els homes que ocupen el flanc perden el seu foc cap al front, estan exposats a l'enfilada i són inútils en cas d'un atac de flanqueig.

Construcció de les obres de camp

El croquis 6 indica la forma típica dels parapets, avui no empleada, però quina nomenclatura és interessant recordar.

Revestiments

La rampa interior té que revestir

- A.—Sentinella nocturn
- B.—Sentinella diurn
- C.—Emplaçament de metralladora
- D.—Nínxol per a metralladora
- E.—Sostre de faulons. Cambra per a primeres cures, arreglos, etc.

tir-se pel general, çò que es pot fer de diferents maneres.

Per a obres semipermanents pot emprar-se "gabions", espècie de cistelles cilíndriques, desfondades que s'omplen de terra.

Per a obres permanents s'emplea el ciment, obres de mamposteria, etcètera.

Per a obres accidentals, tenen que usar-se els materials disponibles en el lloc, o que es tinguin més a mà.

Entre çò més conegut, figuren els sacs de terra, o sacs terrers, que per la seva flexibilitat i fàcil maneig són molt recomanables; les feixines, fustes, brossa, troncs, esbarzers, etc., també tenen la seva utilitat, i el mateix si s'en disposa, les planxes de cer.

Traverses

Les traverses protegeixen l'enfilada, és a dir, eviten als tiradors els tirs de flanc.

Trinxeres de foc

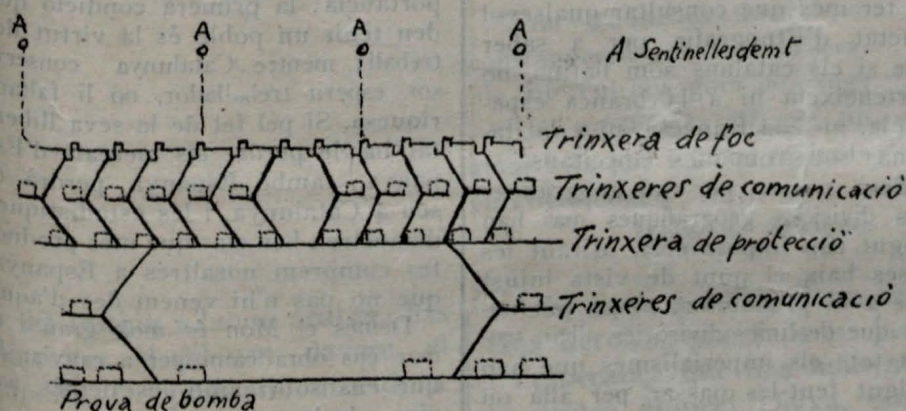
Quan es tingui que excavar una trinxera, sots el foc enemic, es començarà excavant una estreta canal, que anirà enfonsant el soldat, pesant-se de genolls i finalment dret.

Després construirà un passatge endarrera, pel que pugui passar un home sense destorbar el foc de les tropes i sense que el seu cap sobresurti del parapet.

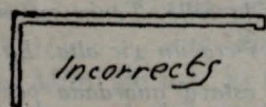
Croquis 8.—Excavant sota el foc enemic.

I... prou per avui; si la campanya

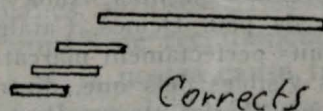
CROQUIS 3

CROQUIS 4

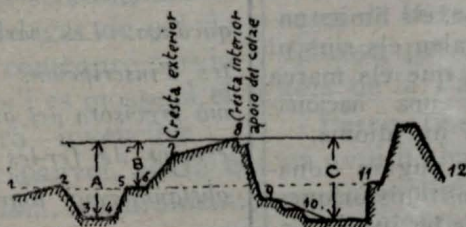

CROQUIS 5

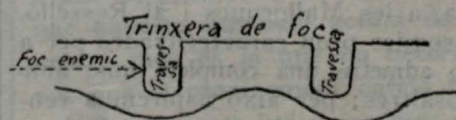
CROQUIS 6

- A.—Rellen
- B.—Domini
- C.—Protecció
- 1-2 Glacis
- 2-3-4-5 Foso
- 5-6-7-8-9 Parapet
- 9-10 Trinxera

- 1-3 Contra-scarpa
- 4-5 Escarpa
- 6-7 Rampa exterior
- 7-8 Rampa superior
- 8-9 Rampa interior
- 9-10 Banqueta
- 5-5 Barana

CROQUIS 7

contra Catalunya persisteix seguir aquest camí, treballant la jornada patriòtica de les 24 hores, de les quals n'hi han una pila a l'ombra.

De federalisme

Al mateix temps que nostre jovent, i amb ell tots quants estímem l'propia dignitat nacional, accentuàvem son entusiasme per la plena sobirania de la Nació Catalana, alguns representants d'antigues escoles, tot alabant les tendències autonomistes de la "Lliga Regionalista", les emprenen contra nosaltres per no ésser partidaris d'establir un pacte federal amb l'Estat espanyol.

Es doncs convenient, que, després de fer la salvetat de que, qui haurà de fallar aquest punt en definitiva serà el poble català, fem constar nostre criteri d'una manera prou clara per a que no quedi gens de dubte.

Nosaltres, així com admetem el lliure albir del individu com a font i fonament de tot poder, reconeixem a tota mena de col·lectivitats el dret indiscutible a la pròpia llibertat. Això vol dir, que si drets té el ciutadà, drets també tenen el municipi, la comarca i la regió, i que per a harmonitzar-los és indispensable l'establiment d'una sèrie de pactes que començant per l'individu, fineixin en l'Estat.

Creiem que aquests principis són essencialment federalistes i per lo tant nosaltres, d'acord amb els ideals més avançats i amb les tradicions de Catalunya, som decidits partidaris de que l'Estat Català estigui constituït per una veritable federació de municipis plenament autònoms, essent per consegüent nostra Pàtria, una República federativa.

Encara anem més enllà en nostre federalisme: la Catalunya estricta, no és l'únic territori poblat per la raça catalana. L'esperit lliberal de nostra nissaga, ha donat a València, a les Illes Balears i al Rosselló, fesomies prou caracteritzades per a no admetre una completa unió amb nosaltres; per això aspirem a reunir-nos amb els germanívols pactes d'una Confederació Catalana.

I si temps a venir els trontollaments d'Europa i els desvetllaments nacionalistes ho fessin possible, giraríem els ulls al Nord i ens confederaríem amb els nostres ger-

mans de raça, per a constituir els Estats Units de la Occitània, profetitzats pels poetes d'ambdúes vessants dels Pirineus.

Amb el mateix criteri, aniríem nosaltres a altres llaços confederals, si, sens perjudici per a nostra sobirania nacional, ens hi portaven les corrents mundials.

Però no és país això el que volen els que es queixen de nostra manca d'esperit federatiu: devallen de la idea especulativa a la realitat pràctica, i per a reconeixèns nostra condició d'avançats, ens exigeixen que siguem partidaris de federar Catalunya amb Espanya.

En virtut de què?

Per raó de naturalesa, no hi ha pas el motiu, perquè avui el menys lletrat sap que la raça catalana no té res d'espanyola, i si encara en queda algun que ho dubta, no ha de fer més que consultar qualsevol tractat d'Etnografia per a saber que si els catalans som llatins, no perteneixem ni a la branca espanyola, ni a la francesa, ni a la italiana: som romànics i occitans.

Serà, potser, per raó geogràfica? Les divisions geogràfiques mai han tingut cap importància. Mirant les coses baix el punt de vista injust que avui predomina, ningú pot negar que de línies divisòries n'han trobat tots els imperialismes que han volgut fent-les passar per allà on ha preferit el més fort: El Rosselló està precisament sots el domini francès per la ignorància dels diplomàtics espanyols, que no van saber interpretar bé la línia fixada en el tractat de pau. Demés, Catalunya té límits perfectament marcats, molt més visibles dels que, dintre la Península ibèrica, tenen Portugal i Gibraltar. Però si examinem la qüestió baix un altre aspecte més just, com les nacions acaben on fineix el grup ètnic i com la seva manifestació externa més evident és llur manera de parlar, els límits naturals no els assenyalen els rius ni les muntanyes, sinó que els marca el ser humà, acabant una nacionalitat allà on s'acaba un idioma.

Tampoc crec que puguin fonamentar-se en raons històriques, doncs, com tot lo que ha junyit Catalunya a Espanya han sigut conveniències dinàstiques i la definitiva

conquesta d'un rei absolut, no creiem que cap persona d'un criteri mig lliberal pugui admetre aquests fets consumats com arguments per a defensar la necessitat de seguir de bracet amb l'Espanya. Tot això no recordant cap dels agravis que registra la Història.

Serà doncs per conveniència? Per conveniència política no pot ésser pas, doncs si amb tots els sigles que Espanya compta d'existència no ha produït ni un sol governant que valgués la pena, si l'història de tots els seus reis fa més llàstima que goig, si per tot arreu on ha pogut anar ha volgut imposar-se per la llei de la força ¿com podem confiar que precisament l'endemà d'un pacte federatiu canviaria de manera d'ésser, de pensar i d'actuar?

Les conveniències econòmiques, tenen per nosaltres molt poca importància: la primera condició que deu tenir un poble és la virtut del treball; mentre Catalunya conservi son esperit treballador, no li faltará riquesa. Si pel fet de la seva llibertat ha de perdre els mercats d'Espanya, també Espanya perdrà el seu a Catalunya, i les estadístiques demostraran ben clar que més productes comprem nosaltres a Espanya, que no pas n'hi venem des d'aquí.

Demés el Món és molt gran i el mar ens obra camí per a canviar lo que ens sobri amb les demés nacions de la terra.

Per passar temps, vaig començar a examinar la cella. Tenia set passos de llargada i era un xic alta. La única finestra estava guardada per una reixa de ferro groixuda. Vaig notar, també, que era massa estreta per a passejar-m'hi d'un cantó a l'altre, la sola ocupació que de prompte em quedava. Les parets estaven cobertes d'inscripcions mig borrades. La mà previsorosa del guardià havia tingut esment de fer-les desaparèixer. No obstant vaig lograr llegir-ne una, que era una al·lusió a la Pàtria nova.

PAULOWSKY.

LA BANDERA

Bandera novella
bandera de combat
de lluny, de lluny avença
per camí tot just fressat.

Ara devalla la serra
ara puja l'encrestat.

Les cares colrades
i els pits esbufegants
i les canonades, que clamen
per la Llibertat.

LA DONA HEROICA

"Fou d'aquelles dones que contraguereu una vida miserable fins l'última gota de sang; per un amor més alt, per un amor més pur i foren radiant en l'heroicitat".

Mme. de Sevigné.

bol en la persona de donya Agnès Armengol de Badia. "Acció Catalana" retrobà la dona catalana patriota a Ripoll. Però per nosaltres, els obscurs, els anònims, els idealistes; per nosaltres la dona heroica, en la tasca revolucionària; per nosaltres, la dona que es diu X, que viu al carrer de M., etc...

El míting s'havia acabat. Els patriotes desfilaven davant el capdill. De prompte, una dona jove es feu pas entre els que rodjaven an En Francesc Macià i la seva veu, forta i decidida, interrompé els lots comentaris.

—Senyor Macià—cridà la dona heroica—, *soc dona i tinc fills*. Mani de mí; jo m'ofereixo sencera per la llibertat de la meua Pàtria! Me dic X, visc al carrer de M., etc.

Tots els presents emmudiren. Algú — aquests sentimentals — va plorar. El delegat de política, allí present, va contraure nerviosament les celles i es mossegà els llavis; alló era invencible. L'aquell delegat espanyol, agafà el barret i se'n anà, segurament, pensant que una causa així és impossible de vèncer.

Oh! dona heroica, dona catalana heroica; poc saps tú la fe i l'esperança que has infiltrat a la nostra ànima! Deixa, dona, que en lloor teva escriguem unes ratlles i posem—parlant de tú—una mica de poesia en aquestes planes, serioses, grises, com una "zona" de reclutament.

Sí, la nostra causa triomfarà. Si algun dubte teníem i aquest dubte fes referència a l'esforç de les dones catalanes, queda ja desvanescut. Aquest ha sigut el més admirable dels exemples. La sang de la raça retorna a vibrar febril per les venes dels fills tots de la Pàtria.

Pàtria, tú seràs lliure. Una dona avui ho ha repetit en un gran, en un sublim gest heroic. La venerable "Unió Catalanista" tingué la seva dona catalana, sím-

Nosaltres podem aportar al Nacionalisme mundial, el nostre nacionalisme perfecte i complet; en el sentit que l'integren totes les condicions, mentre que altres nacionalismes sols en posseeixen algunes. La manifestació particularista del Nacionalisme Català, té l'adaptació feta ja de temps entre la raça i el terror. Per més que successivament hagin vingut noves races a modificar, amb el temps s'han assimilats i s'han convertit poc a poc en conexas de la raça indígena; aquesta condició actual de la nostra raça és la que ha determinat que el renaixement català tingui els elements indispensables per a que el nostre nacionalisme sigui completament particularista.

Dr. D. Martí i Julià

Lleures obreres

Benvolgut amic B.: La teva lletra darrerament rebuda em convida a parlar-te de les discussions que un dia si i un altre també es produeixen en els nostres "escenaris", si fa o no fa tan plens de caràcter — fumats, greixosos, d'horribles paisatges terrestres i marítims en els murs, — com el "teu" bitxo.

Es evident que la nostra gent ha canviat radicalment. La propaganda nacionalista continua, persistent des de la premsa, el llibre, les conferències, el mitin; la celebració exagerada de tants i tants certaments literaris — número obligat de totes les festes majors de tots els pobles que s'estimen una mica; l'extensió enorme que ha assolit la dansa nacional de la sardana, i, per dir-ho sense embuts, orgullosa i altívola, la tasca formidablement patriòtica del nostre aïmat ESTAT CATALA que tantes conciències dormides ha desvetllat, que tants homes coratjosos està en camí d'aplegar en una acció triomfal, èpica, verament digna de la independència de la nostra Pàtria; tasca que per a fer-la mereixedora de les més nobles, elevades i sinceres lloances sols calia tenir en compte l'odi que inspira a la premsa estrangera de la capital d'Espanya, tot això dic, ha motivat una atenció per part de la classe obrera envers la causa de la lliberació de Catalunya, que gairebé pot dir-se que està a punt de convertir en entusiasme ço que abans era només que una freda indiferència.

Jo hi pogut observar gairebé diàriament entre molts dels meus companys, el desig que experimenten de poguer suscitar una discussió relacionada amb el moviment reivindicador català; la satisfacció que senten quan se desenrotlla una conversa al entorn dels fets nacionalistes i de la ideologia que informa l'actuació de quiscun dels agrupaments patriòtics.

Naturalment que hi ha companys i companys. Vull dir que per a alguns d'ells, tot el nacionalisme és l'escamot del ex ministre del rei d'Espanya, Cambó i els cassadors tartarinescs de bolxevics fantasmes

del Bertran i Musitu; però els altres són ben coneixedors de les organitzacions patriòtiques. A aquests darrers, malgrat no vulguin donar importància a l'actuació dels bons catalans, negant-nos en nom d'un internacionalisme erroni la bel·ligerència a que tenim dret com a soldats d'un exèrcit arreglerat enfront de la mateixa tirania que a ells també els combat a sang i a foc, saben prou bé la valor actual de les legions patriòtiques, l'esperit lliberal que inspira llurs moviments i la ideologia francament humana i netament avençada que professen en lo que afecta a les justes reivindicacions de la classe produïdora.

Els altres, no. Els esperits simples, aquells que no s'enteren de res; els que han arribat a les societats obreres llensats a les mateixes des de les entitats lerrouxianes portant el desengany enorme marcat en la faç com una bofetada donada per un atleta, ah! a aqueixos dir-los-hi que no és d'ara que el nacionalisme, que els vers partits patriotes catalans, no d'avui, sinó d'anys ençà s'han preocupat del benestar del treballador, de la justícia de les reivindicacions a les quals tenen indiscutible dret, és descobrir-los-hi el Mediterrani.

Catalunya independent, governada per la gent de la Lliga? Ve't aquí una pregunta que hi oït mil vegades.

Per no fer-me més llarg, un altre dia coneixeràs la meva resposta.

Salut.

EL DIA 15 DE FEBRER

sortiran les fulles de propaganda:

Catecisme del jove patriota

L'Espanyol

EL PREU SERA PER CENTENARS

Es posaran a la venda en totes les Associacions nacionalistes que ho sol·licitin

El front únic

Entre Catalunya i Espanya no hi ha més que una qüestió de força. Ha fracassat tota col·laboració; no resta altre camí que el de la violència. Estem d'acord en això tots els nacionalistes: els nacionalistes radicals, els d'Acció Catalana; "La Tralla", "La Publicitat", L'ESTAT CATALA. Per a fer-nos forts i vèncer per la lluita violenta ens aplegarem i sorgí la idea del front únic.

En aquest front únic sembla que ja hi ha defeccions. Ens referim a l'Acció Catalana.

Nosaltres parlem amb tota claretat. Ens agraden els editorials de "La Publicitat"; són uns cartells de propaganda que ens van molt bé. Però ens desplaça força la segona intenció que ens descobreix Acció Catalana.

Cal que Acció Catalana es convenci d'una cosa. Ella se'n podrà endur, perquè compta amb millors elements, la opinió de Catalunya; inclús se'n podrà endur el cos electoral; però la gent decidida a lluitar per la llibertat de la Pàtria no serà ella qui se l'endurà. Acció Catalana podrà donar la sensació d'ésser una organització separatista; ho podrà fer veure aquí i a Madrid, quan els seus representants hi vagin a explicar-ho i entornar-se'n. Però Acció Catalana ha de pensar que el moment de la lluita vindrà, que la qüestió de força s'haurà de resoldre per la força, i que en aquell moment es veurà qui haurà laborat més per l'independència de Catalunya, si els qui hauran anat a fer afirmacions a Madrid o els qui, sense exhibicions per la "meseta", a Catalunya hauran organitzat l'exèrcit català.

Allavors es veurà que, si el front únic pot servir a algú per una propaganda electoral, l'únic front contra l'estat opressor és el dels voluntaris de Catalunya. I els voluntaris de Catalunya són amb nosaltres encara que l'Acció Catalana se n'emporti els vots dels antics regionalistes i els d'algun il·lús de bona fè que s'hi afegeixi.

Una vegada per totes: L'únic front de Catalunya és el dels qui

L'ESTAT CATALA

estàn disposats a lluitar per la seva independència amb les armes a la mà. El demés són jocs i passatemps quan no són cosa pitjor. Temps vindrà que ho haurà de veure.

MOT D'ORDRE

Contra ço afirmat per En Cambó per a assolir nostra llibertat nacional sols hi ha un camí.

La lluita violenta i heroica.

SPHINX

ESMENTADOR

CATALONIAN NATIONALIST CLUB OF NEW-YORK

Declaració de principis

Aquest Centre, com a entitat catalana, cerca contribuir, des de Nova York, a la major grandesa i progrés de la pàtria catalana. Per això és nacionalista: per creure que solament en sa llibertat nacional pot trobar Catalunya els ressorts d'aquest progrés i major grandesa.

Es també nacionalista perquè, havent estat creat per a ésser en terres nordamericanes la més genuïna representació espiritual de Catalunya, sols essent nacionalista pot representar dignament l'esperit de Catalunya, aquest mateix esperit que ha resultat en crear aquesta situació entre ella i l'Estat espanyol que es coneix arreu del món amb el nom de Problema Català i que sols pot resoldre definitivament la independència de Catalunya.

I és també nacionalista per creure que, essent-ho, a l'ensems que serveix al progrés de Catalunya serveix també al del món enter puix que en la implantació universal del principi nacionalista hi veu l'únic camí per arribar:

Primer. A l'abolició de l'imperialisme;

Segon. A la supressió de la rivalitat entre els pobles de la terra;

Tercer. A l'harmonització de llurs peculiars civilitzacions, en profit del programa humà; i

Quart. A la cessació de les guerres.

Però, sobretot, per creure que el sentiment de nacionalitat és més fort que la voluntat dels homes, al mateix temps que manté en ells els sediments espirituals de la tradició, font de les més nobles activitats humanes.

Però proposant-se aquest Centre ésser la més genuïna representació de Catalunya aquí, no pot deixar de mantenir el tradicionalisme lliberal i democràtic de Catalunya, ni, per esperit de justícia, deixar de reconèixer en sos estaments obrers els servadors més purs de les qualitats que tipifiquen el caràcter de nostre poble a l'ensems que el factor més valuós amb què pot comptar per a l'alliberament de Catalunya si en la llibertat d'aquesta hi troben garantit el benestar que es mereixen. Per ço que aquest Centre proclama tenir per finalitat:

Primer. Contribuir amb tota sa voluntat a la Independència Nacional de Catalunya; i

Segon. L'establiment en nostra pàtria d'un règim polític, evolutiu, que tingui per principi la igualtat econòmica de tots els estaments productors (única igualtat veritable), o son usdefruit, per igual, de la riquesa de Catalunya.

Nova York, 18 novembre 1921

ESTAT CATALÀ,

divideix la seva tasca, donada la variació d'assumpes que li seran sotmesos, en dues oficines: Oficina de Redacció i Oficina de Organització

Preguem als nostres comunicants que sempre que ho facin per escrit, baix sobre i indicant l'Oficina respectiva, segons l'assumpte que hi tinguin interès

SECCIÓ OFICIAL

Està constituint-se la Comissió organitzadora de la nostra Creu Roja Nacional. Aquesta setmana probablement quedaran finits els treballs preliminars de la nova organització femenina.

Ja s'han rebut moltes adhesions entusiastes de noies i dones catalanes; que correspondrem quan definitivament la Comissió intensifiqui els seus treballs.

En el proper nombre de nostra publicació, publicarem el Reglament.

Oficina d'Organització. — Per causes imprevistes les cotitzacions mensuals seguien una marxa anormal. Amb seguretat que la nova organització posarà en ordre ço que és la base fonamental de la nostra tasca patriòtica.

També continuen els treballs de l'organització de patriotes que puja a una xifra inesperada.

Oficina de Redacció i Propaganda. — S'han celebrat ja alguns actes de propaganda de l'ideari de l'ESTAT CATALA. Aquesta oficina té en organització altres actes a Sant Feliu de Llobregat, Molins de Rei, Roda de Vic, al Cine Muntanya del Clot i al teatre Condal, de Barcelona.

S'han celebrat també a Mataró i Calella viatges de propaganda.

Els patriotes de les encontrades de Catalunya que ho sol·licitin, seran atesos, devent fer constar en la proposta si es desitja la celebració d'un acte o miting o solament un viatge de propaganda.

Per aquesta Oficina de Redacció i Propaganda seran posades a la venda — a preu insignificant — unes fulles d'especialíssima radicalitat.

La primera, titulada "Catecisme del jove patriota", sortirà ben aviat.

Passen els temps i una convicció profunda, romàn sempre ferma i poderosa; l'esclavitud és una vergonya, i ha de desaparèixer. Els orbs, els endarrerits, es desesperen davant el fet ineludible d'una propera "independència dels esclaus". Però una tendència natural és sempre santa, digna del nostre respecte. I la Nació ho és, una tendència natural. Perquè la Nació és la vostra llengua i el vostre cor, els vostres ulls i la vostra intel·ligència. Qui nega la Nació vostra, nega en realitat tot això: us nega la vida — la vida vostra. Us mana que veieu amb uns altres ulls i que entengueu amb una altra intel·ligència.

Didac Ruiz

COMENTARIS

Parlant de totes les forces que deuen contribuir amb llur esforç, i per llur aspecte netament nacionalista, a la constitució de l'Estat Català, bé podríem, enc que no amb tota exactitud, fer-ne un recompte general.

Els mitjans per a conduir-nos a nostra Independència Nacional, són dos, un d'ells possible de realitzar en un poble on el sentiment nacional sia general i viu, i, avui, per dissort, a Catalunya no està encara prou desvetllada la general sensibilitat per a anar a un agavellament dels càrregos públics, dintre del país, cosa que podria conduir-nos en hora determinada al trencament d'amarres de que suara es parlava; l'altre, camí més exposat a les contingències de la diària lluita, és l'empres per nosaltres, tot i admetent les possibilitats que ens puguin oferir l'altra solució.

Aquesta segona solució ens portarà l'exigència d'un recompte, com suara deiem, de les forces que deuen aidà en el nostre moviment. Acceptant una fórmula general per a tots, car un organisme represen-

tatiu de tots els nuclis nacionalistes, pertanyin a on pertanyin, sota l'exigència única de l'acceptació d'aquesta fórmula general que deiem, podrem anar de dret envers la constitució de l'Estat Català, establint prèviament els elements que poden i deuen ajudar al nostre esforç.

En tot Estat constituït els elements integrants són diversos, sumant-se i acceptant-se mútuament tots ells en aquesta fórmula de convivència general, doncs més deuen acceptar-se en l'Estat per a qual constitució aidem.

La convivència mutua d'elements diversos exigeix el respecte a un orde pre-establert, més necessari quan s'accepta voluntàriament com a mitjà de tenir una força coarctiva que oposa a una altra força fixada i establerta i amb vida, si bé miserable, pròpia.

Cal, doncs, constituir un cens general de totes les agrupacions públiques i privades, de totes les persones que desitgin integrar els nostres rengles, com elements generals amb que deu comptar l'Estat Català, per a expandir la seva organització a tots els indrets de la terra catalana i allí on residint-hi un nucli de catalans calgui tenir-hi un enllaç, prèvia l'adhesió a una cosa única: Catalunya, l'Estat Català per tots els catalans.

Més ço que cal tenir amb compte, com elements indispensables, perquè matitzen amb una ideologia la vida, tot i no rebutjant els que no matitzant una ideologia purament política, ho fan en altres aspectes, són les forces polítiques, indispensables en el nostre moviment que, bo i superant-les, arrenca de la seva concreció sobre una base única.

Tres grups polítics podríem esmentar dintre de Catalunya, titulant-los, sinó pròpia genèricament, en espanyolistes, espanyistes i nacionalistes, respectivament amb llurs simpatitzants. L'un d'ells, l'espanyolista, no pot interessar-nos, car la seva vida rau principalment en l'element que viu, sense tenir-hi arrels, de Catalunya. L'altre, sector d'importància, comprèn des de una extrema esquerra sindical a una dreta lligaire, o més bé,

una extrema dreta tradicionalista; la seva força anirà minvant a mida que les nostres activitats vagin creant els organismes que recullin les aspiracions particulars de qualques grups d'ells en franca forma nacional, com esdevindrà amb els grups catòlics i sindicals, o amb una acció d'intensa propaganda, a la qual ens ajudaran amb llurs eternes ineptituds els espanyols, els grups federals, republicans autonomistes i dretes regionalistes.

Més ço que ens interessa són els grups marcadament nacionalistes: Unió Catalanista, Federació Democràtica Nacionalista, Acció Catalana, Esquerra Catalana i aquells que, conservant una independència d'actuació, més o menys il·limitada sustenten semblant ideari que les agrupacions esmentades. L'acceptació per aquests grups d'un tret comú que els unís a tots ells en l'actuació pública, en referència a tot ço que representés minvament de l'acció estatal, seria el principi, la base de constitució de l'Estat Català.

Conceptuem l'intervenció de les races inferiors com un bé i no com un mal. Per això enlloc d'oposar-se a n'aquesta intervenció, devem afavorir-la per tots els mitjans, entre altres raons: perquè l'explotació del món i la pau general de l'humanitat, sols pot aconseguir-se mitjançant el respecte de totes les races i el triomf del principi de justícia en tots els pobles.

J. Novicow

ESTAT CATALA

Sorirà quinzenal

Subscripció a Catalunya

3 pessetes semestre

S'admeten donatius per a estendre nombres francs

Antoni López imp. essor, Olin, 8. — Barcelona